

Μεταξύ μας

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἡ τελευταία Κυριακή τῆς Ἀπόκριας κι' ἡ Καθαρή Δευτέρα εἶναι δεμένες με τὶς πιὸ γλυκὲς παιδικὲς ἀναμνήσεις μας. Τὴν Κυριακή ἔπρεπε νὰ μαζευτοῦμε ὅλη ἡ οἰκογένεια, νὰ κάνουμε μαζί «σῆκωσες» καὶ τὸ φαγοπότι κρατοῦσε ὡς τὸ θράδυ.

Τὴ Δευτέρα πάλι ἀπὸ τὸ πρωί—πρωί μοσκομύριζε ἡ κουζίνα κρεμμυδάκι φρέσκο, κόλιαντρο καὶ ταραμά. Μαζεύαμε τὰ καλάθια νὰ πᾶμε ἔξω, νὰ «κόψουμε τὴ μούττη» τῆς «Σαρακοστῆς».

—Ἐμεῖς τὰ παιδιά, θυμᾶμαι πῶς τὶς χαίρομαστε αὐτὲς τὶς μέρες. Οἱ γονεῖς κατέβαιναν ἀπὸ τὸ θάβρο τους γίνονταν ἓνα μαζί μας, τραγουδοῦσαν καὶ χόρευαν καὶ ἔπιναν κι' ἔκαναν ἀστεία. Ὑστερα ἦταν οἱ χαρταετοί, πού ἀνέμιζαν ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας στὸν πρῶτο ἀνοιξιᾶτικο οὐρανὸ φωτεινὸ σημάδι τῆς παιδικῆς μας ξεγνοιασιάς.

—Κι' ἡ παράδοση συνεχίζεται «σῆκωσες», θὰ μαζευτοῦμε πάλι οἰκογενειακῶς στὸ τραπέζι με τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά μας. Κι' αὐριο Καθαρή Δευτέρα (ἂν ἡ Α. Μ. Φεβρουάριος τὸ ἐπιτρέψει) θὰ ξεχυθοῦμε στὰ χωράφια νὰ κόψουμε τὴ «Μούττη τῆς Σαρακοστῆς» καὶ τὶς πρῶτες ἀνεμώνες.

Τὰ παιδιά μας θὰ μαζέψουν ἄφθονο ὕλικό γιὰ τὶς παιδικὲς τους ἀναμνήσεις. Οἱ ἀπόκριες με τοὺς μασκαράδες τους κι' ἡ Καθαρή Δευτέρα με τὸ πράσινο χρώμα τῆς, τὰ τσουγκρίσματα τῶν ποτηριῶν με τὸ κρασί καὶ ἡ σιγουριά τῆς οἰκογένειας τριγύρω θὰ ἀποτελέσουνε καὶ πάλι τὸν πιὸ σίγουρο κρικο πού θὰ ἐνώσει τὴν παιδικὴ τους ζωὴ με τὴν αὐριανὴ πραγματικότητα.

Καὶ δὲν πειράζει ἂν κάπου κάπου, μέσα στις κουθέντες τῶν μεγάλων παίρνει τ' αὐτὶ τους καὶ καμμιά φράση πού θὰ ἤχει ἴσως ἀλλοιώτικα, μιὰ φράση ὅπως «διχόνοια» καὶ «πραξικόπημα» καὶ «ἐμφύλιος σπαραγμός». Θᾶναι ἡ φράση αὐτὴ ἓνα κλειδί πού θὰ τοὺς ἀνοίξει σὲ λίγα χρόνια τὴν πόρτα πρὸς τὶς δύσκολες στιγμὲς πού περνοῦμε, τώρα καὶ πού τὸ παιδικό τους μυαλό δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβει.

Κι' ὅταν ἀργότερα θὰ θυμοῦνται τὶς Ἀπόκριες καὶ τὴν Καθαρή Δευτέρα τοῦ 1972, μεγάλοι πᾶ θὰ λένε:

«Τότε περνοῦσε ὁ τόπος μας μιὰ ἀληθινὴ κρίση. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ συνεχίζεται».